

Від навчання під час пандемії до служіння у час війни

Тема адаптації молодого спеціаліста на підприємстві після інституту більш-менш знайома. А як випускники семінарії стають пасторами, як готуються до самостійного служіння? Про це розповів Іван Коршунов, пастор першої Одеської та Біляївської громади, Одеської області.

– Роки мого навчання в Бучі припали на ковід і початок повномасштабного вторгнення, тому процес був досить непростим. Спочатку – перехід в онлайн, організація дистанційних лекцій. Хоча я навчався очно, все одно були обмеження через епідемію. Коли ж більш-менш налагодили дистанційне навчання, почалися інші виклики, пов'язані вже з війною.

Але, попри це, я дуже вдячний викладачам. Усі вони практики, і справді добре готували нас до реального служіння.

– Як проходило ваше стажування після завершення навчання?

– На стажування мене направили в Одесу. Перший рік я служив під керівництвом пастора Віктора Онуфрійчука в третій громаді. Ми постійно були разом: він брав мене з собою практично всюди, і я міг бачити служіння зсередини. Він також часто доручав мені самостійно організовувати богослужіння, готувати проповіді. Це був дуже цінний досвід.

Після цього я перейшов до четвертої Одеської громади, а також почав служити помічником капелана в школі «Дієслово». Відповідальності стало більше, задачі – різноманітніші. До того ж четверта громада більша, там більше молоді, що впливало на характер служіння.

Через два роки розпочався новий етап – служіння в першій Одеській громаді та громаді в Біляївці.

– Перше призначення – одразу у велике місто. Як ви це сприйняли?

– До навчання я жив у селі в Миколаївській області, тому мені ближчий спокійніший спосіб життя – власний будинок, двір.

Місто – це інший ритм: постійна метушня, багато часу йде на дорогу через відстані й затори. З появою дитини це відчувається ще більше – хочеться більше простору для прогулянок. Квартира в багатоповерхівці – це зовсім інший досвід. Але місце служіння не завжди можна обирати, тому вчимося адаптуватися.

– Розкажіть про громади, в яких ви служите зараз. Яка ситуація і які виклики?

– Через мобілізацію наша громада в Одесі втратила двох активних членів церкви. Взимку були складні погодні умови й ожеледиця.

Більшість членів громади – люди старші 60–70 років, тому в холодну погоду їм важко діставатися на служіння. До того ж багато хто живе в різних частинах міста, і логістика стала ще складнішою після перебоїв з електротранспортом.

Попри це, ми змогли розпочати ремонт приміщення – зокрема повну реконструкцію вбиральні та роботи з дахом. Це старий житловий фонд, тому все потребує значних ресурсів.

Зараз богослужіння відвідують 20–25 людей. Поки що живемо в режимі, умовно кажучи, енергоощадження і зосереджуємося на базових потребах громади.

– А яка ситуація в Біляївці?

– Там громада менша – близько 12 осіб, але вона має іншу динаміку. Члени церкви молодші, є діти й підлітки, тому активність значно вища. Більшість живе в навколишніх селах і має власний транспорт, тому дістатися на служіння не є проблемою.

Наприкінці лютого ми провели проєкт за підтримки Всесвітнє адвентистське радіо. Протягом п'яти днів відвідувачі отримували консультації спеціалістів – загалом прийняли 63 особи. Також проводили сеанси лікувального масажу, які відвідали, зокрема, військові.

Завершили проєкт зустріччю «За чашкою чаю», на яку прийшли 25 гостей.

– Які маєте плани на найближчий час?

– Навесні, після завершення ремонту, плануємо провести програму «Загартовані» – вона буде присвячена розвитку емоційної стійкості.

На літо–осінь хочемо організувати дитячу програму «Мам, пап, а як...?», де будемо навчати базових практичних навичок: наприклад, готувати їжу чи щось ремонтувати.

Також у співпраці з Центром надання соціальних послуг «Родинне коло» плануємо провести для підлітків програму «Тиждень жахів» – це профілактика шкідливих звичок і правопорушень.

– Попри всі труднощі, що вас найбільше надихає в служінні?

– Найголовніше – це бажання людей служити і бути корисними. Навіть у складних умовах громади прагнуть допомагати іншим і говорити про Христа.

Планів багато, і не все залежить від нас, але ми робимо те, що можемо.

Запитання Олена Ільчук